

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum II. Decretalium, Per Triginta Titulos Distributum, In Quo Agitur
De Judiciis, Foro Competenti, Libelli Oblatione, Mutuis petitionibus, ...

Krimer, Ferdinand

Augustæ Vindelicorum, 1708

Articulus II. De confessio judiciali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73001)

Acti debet, an Adversarius sponte fateatur illum articulum, qui probatione indiget? Nam propria Confessio non tantum est optima probatio, Actorem ab onere probandi relevans, sed etiam est instar sententiae, & rei judicatae, si ea in iudicio sit facta; L. 1. ff. h. t. ibi: *confessus pro iudicato est, qui quodammodo sua sententia condemnatur*; haec tamen intellige in causa civili; nam in criminali (imò etiam in civili hodie, ex communi usu, ut notat Valleng. hic, n. 10.) etiam post propriam Rei confessionem requiritur sententia Iudicis; L. si confessus 5. ff. de Custod. & Exhibit. Reorum, ibi: *si confessus fuerit Reus: donec de eo pronuntietur, in vincula publica conjiciendus est*; junctâ glossâ, V. pronuntietur.

1390. Confessio duplex est; una *judicialis*, quæ fit in loco iudicii coram Iudice sedente pro tribunali ad instantiam partis; & *extrajudicialis*, quæ fit extra illas circumstantias; ambæ plurimum differunt in effectu; ut patebit ex dicendis in seqq. extrajudicialis alia est, quæ fit præsentè; alia, quæ absente Adversario; & hæc nihil probat, si genericè facta sit absquè expressione causæ; ut si dicam, fateor, me Titio debere centum, non addendo causam, seu titulum debendi, c. si cautio 14. de fide instrum. ibi: *si cautio, quam à te indebitè proponis expositam, indeeterminate loquatur, Adversarius tuus tenetur ostendere debitum, quod continetur in ea: Sed si causam, propter quam hujusmodi scriptum processerit, expresseris in eadem: confessioni tua statur: nisi probaveris, te id indebitè promississe*; L. cum de indebito 25. §. fin. ff. de probationibus, ibi: *si autem cautio indebitè exposita esse dicatur, & indiscretè loquitur: tunc eum, in quem cautio exposita est, compelli debitum esse, ostendere, quod in cautionem deduxit; nisi ipse specialiter, qui cautionem exposuit, causas explanavit, pro quibus eandem scripsit: tunc enim stare eum oportet sua confessioni: nisi evidentissimis probationibus, in scriptis habitis, ostendere paratus sit, sese hac indebitè promississe.*

1391. Questio est, an omnis confessio, quæ fit in iudicio, sit *judicialis*? Resp. quòd Mascardus Volum. 1. de probat. conclus. 348. n. 28. & 52. doceat, factam in iudicio,

solum coram Notario, non esse *judicialis*; Pirhing tamen h. t. confessionem apud protocolum, coram Notario receptam, ex consuetudine censeret *judicialis*, eò quòd pleriquè actus legitimi, qui in iudicio coram Iudice expediri solent, etiam coram Notario, expediri possunt, & valeant.

Questio est 2. quid dicendum de confessione facta coram Arbitro? Resp. valere, ac censeret *judicialis*, si arbiter processit servato juris ordine ad instar Iudicis; cum arbitria sint redacta ad similitudinem iudiciorum; L. 1. ff. de receptis Arbitris, de quo V. dicta l. 1. tit. 43. seu ultimo: receptam verò coram Arbitratore, esse tantum *extrajudicialis*; sic Mascard. cit. à n. 14. Maranta, de ord. iudic. p. 6. tit. de Confessione, n. 31.

1392. Questio est 3. quid dicendum de confessione facta coram Iudice incompetente? Resp. non haberi pro *judiciali*, et si Clerici. 8. de iudic. ibi: *et si Clerici coram seculari Iudice convicti fuerint, vel confessi de crimine, non sunt propter hoc à suo Episcopo aliquatenus condemnandi*. Sicut enim sententia, à non suo Iudice lata, non tenet, & ita facta confessio coram ipso; hinc confessio facta coram Iudice incompetente non sufficit ad condemnandum; Barbof. ibid. n. 6. habet tamen vim confessionis *extrajudicialis*. Nam Iudex incompetens, sicut nihil addit; sic, nihil etiam adimit confessioni, coram se factæ.

ARTICULUS II.

De confessione judiciali.

1393. Prima dubitatio est, quid requiratur, ut confessio *judicialis* valeat cum effectu? Resp. requiri plures condiciones; & 1. quòd fiat coram Adversario, vel ejus Procuratore, L. certum 6. §. si quis absente 3. h. t. ibi: *si quis absente Adversario confessus sit, videndum, nunquid non debeat pro iudicato haberi: quia, nec qui jurat de operis, obligatur, nec soleat quis absenti condemnari: certè, Tutorem, Curatoremve presentem esse sufficit*; ubi etiam

iam ratio inducatur; quia condemnatio requirit *presentiam actoris*: ergo cum confessio sit virtualiter condemnatio, ut dictum, debet etiam hæc fieri presentie illo, quem ab onere probandi liberat.

Secundò, ut fiat ex certa causa; nam alias non videtur facta ex certa scientia, sed ex abrupto potius; Felinus in cit. c. *si cautio* n. 10. unde requirunt, ut habeat causam adjectam; cujus ratio sumitur ex n. 1390. tertio, ut fiat, seu profecta sit à majore 25. annis, & sanæ mentis. Minori læso, salva sit restitutio, L. 6. *penult. ff. h. t.* Unde confitens, debet esse majorenis, ut ei confessio noceat; sine confessione infantis, etiam cum autoritate Tutoris, nihil operatur; nec etiam confessio puberis, sine Tutoris autoritate, confitenti nocet; secus eâ accedente, L. 6. §. 4. *ff. h. t.* ibi: *in pupillo Tutoris auctoritatem exigimus*; sed statim adjungitur: *Minorem à confessione sua restituemus*. Quod, si solus Tutor, vel Curator confessus est, tunc est distinguendum: si enim sponte confessus est; principali non nocet; bene tamen, si iudicii necessitate compulsus est.

1395

Quartò, ut confessio sit certa; nam iudicatum debet esse certum; hinc urgendus est Reus, ut certum confiteatur; & constat ex iuribus n. 1390. relatis; quintò, ut absit error, saltem facti; nam qui errat, non fatetur, L. 2. *ff. h. t.* ibi: *non fatetur, qui errat, nisi jus ignoravit*; & L. ult. *ff. eod.* ibi: *non omni modo confessus condemnari debet rei nomine, quæ, an in rerum natura esset, incertum sit*. Hinc facit iuramentum, quod sequitur naturam actus; & constat ex c. *fin. h. t.* ubi dicitur, quòd negotio, sive causâ nondum finitâ, error facti nemini noceat; quod maximè verum est in errore facti alieni; nam error in alieno facto probabilis est; gloss. in L. 2. *ff. h. t.* V. *qui errat*; nisi ex officio illud quis scire teneatur, arg. c. 20. *de elect. junct. gloss. V. ignorantiam*. Error autem juris (intellige, clari) non videtur excusare confitentem, L. 2. *pen. ff. h. t.* nam talis error non est justus juxta *ff. C. tit. de juris*, & facti ignorantia, saltem quoad lucrum captandum; aliud est in damno vitando.

1396

Sextò, ut sit super re principali; non etiam super uno ex pluribus articulis, quos solet Actor ponere; gloss. in c. 1. *h. t. in 6.*

nam Actor solum quoad ea relevatur ab onere probandi, quæ confessus est Reus; septimò, ut fiat coram Iudice suo, & competente, c. *et si Clerici*. 4. *de Judic.* & quidem sedente pro tribunali in causis requirentibus plenam causæ cognitionem; Abbas in cit. c. *et si Clerici*. n. 6. & c. *fin. h. t.* n. 17. & constat ex n.

Octavò, ut sit re, quæ non adversetur *rerum natura*. L. 14. *ff. de interrogat. in jur. faciend.* vel *in iuri*; ut si quis dicat, Petrum se Seniore esse suum filium; vel femina fateatur, se liberos habere in potestate: nonò, ut fiat sponte, ac liberè, non vi, aut metu, c. 1. 15. q. 6. ubi dicitur, quod confessio, quæ ex necessitate fit, fidem non faciat.

1397

Ex dict. collig. confessionem, metu tormentorum, nullis præcedentibus legitimis iudiciis, factam; vel in ipsis tormentis, vel à detento in carcere nimis duro, non præjudicare confitenti; quia non valet, nec fidem meretur, L. 1. §. D. Severus. 17. ibi: *D. Severus rescripsit, confessiones Reorum pro exploratis facinoribus haberi non oportere, si nulla probatio religionem cognoscentis instruat*; §. *questioni*. 23. ibi: *questioni fidem non semper, nec tamen nunquam habendam, constitutionibus declaratur: etenim res est fragilis, & periculosa, & quæ veritatem fallat*; nam plerique patientiâ, sive duritiâ tormentorum, ita tormenta contemnunt, ut exprimi lis veritas nullo modo possit: alii tantâ sunt impatientia, ut quovis mentiri, quam pati tormenta velint; ita fit, ut etiam vario modo fateantur, ut non tantum se, verum etiam alios comminentur; §. *si quis ultro*. 27. *ff. de quest.* ibi: *si quis ultro de maleficio fateatur, non semper ei fides habenda est: nonnunquam enim aut metu, aut quæ alia de causa, in se consistuntur*; L. *qui in carcerem* 22. *ff. quod metus causa*, ibi: *qui in carcerem quem detrusit, ut aliquid ei extorqueret, quidquid ob hanc causam factum est, nullius momenti est*; sic Abb. in c. *ul. h. t. n. 11.* Mascarc. *ae probat. conclus.* 353. num. 1. excipe tamen 1. nisi perseveraverint in confessione post tormenta, eamque non revocent, nec appellent: 2. nisi, post confessionem in tormentis factam, ducti ad locum publici tribunalis, crimen iterum sponte confiteantur;

1398

tur; sic Abbas cit. n. 12. & Mascardus cit. à n. 9.

1399. Quæstio altera est, quot modis fiat confessio judicialis? Resp. quod vel expressè; cum quis in iudicio voce, ac expressis verbis aliquid fateatur; vel tacitè, seu factò, aut etiam juris fictione, seu interpretatione. Hinc, qui producit instrumentum coram Iudice, censetur tacitè confiteri omnia, quæ in eo continentur; Innoc. in c. *Venerabilis*, de except. n. 3. Similiter, si Reus positionibus Actoris respondere iussus, contumaciter recuset, habetur pro confessò, c. si post præstitum 2. h. t. sed intellige juxta dicta titulo 5. Cæterum ex usu communi Tribunalium, quem approbant etiam Canones c. 1. & 2. h. t. in 6. ad confessionem judicialem elicendam, solent ex libello extrahi quædam quæstiones, quæ porriguntur Adversario, ut præstito prius juramento *respondendum*, hoc est, de veritate dicenda, super illis respondere teneatur. Cum autem ad eas quæstiones responsum exigi possit, quo Adversarius fateatur, & affirmet, sic esse, vel certè, quod *credat probari posse*, aliqui in primo casu quæstiones illas vocant *positiones*, in secundo, *articulos*. Sed hæc differentia in praxi non attenditur, ut notat Andr. Gail. l. 1. *observ.* 79.

1400. Quæstio 3. est, an confessio judicialis absente Adversario plenè probet? Resp. de iure civili, negativam esse veriore, ut constat ex *num.* 1394. & *L. fin. ff. de interrogatoriis actionum*; quamvis aliqui velint, eam probare contra confitentem, si acceptata sit à Iudice, vel alio nomine absentis etiam sine mandato; sic Mascard. Volum. 1. *de prob. conclus.* 348. n. 43. Si autem ea Confessio fiat in Scriptura, vel voce insertâ protocollo, & Adversario communicata acceptetur, plenè probat; Panormit. in c. *ex parte*, h. t. n. 15. Cæterum de æquitate Canonica, hujusmodi confessionem etiam in absentia partis factam, plenè probare, sentit Joan. Andr. apud Panormit. cit. in c. *fin. h. t. n.* 16. & Joan. Honorius eod. n. 10. Si dicas, confessio est virtualiter condemnatio; sed condemnatio requirit præsentiam Victoris; ergo & Confessio: Resp. N. ma. quia non est ullo modo actus Judicis.

Tom. II.

De pœna verò recusantis respondere ad positiones, diximus tit. 5. Illud tamen nota, ad incursum hujus pœnæ, requiri. 1. quod articuli, seu quæstiones illæ sint *relevantes*, hoc est, saltem indirectè pertinentes ad causam; alioquin ex officio rejiciendi sunt; in dubio tamen, an sint, vel non sint relevantes? admittuntur; cum facilius sit admittere superfluum, quam omittere necessarium; 2. quod præstet *juramentum dandorum*, hoc est, quod nihil calumniosè posuerit, qui porrigit articulos. 3. quod Actor inter positiones, vel articulos non ponat, vel attingat aliquod crimen occultum Rei, licet ad rem faceret; nam Reus non tenetur se ipsum prodere, & infamare; sed potest denegare responsum; gloss. in c. *cum causa* 37. de Testib. 4. quod positiones sint de factò, & quidem proprio ipsius Rei; nam quæstiones juris Judici relinquuntur; Gail cit. l. 1. *observ.* 79.

1402. Quæstio est 4. an ad confessionem judicialem opus sit expressione causæ? Resp. affirmativam tradi à Wesenbecio, h. t. in ff. n. 5. partem posteriorem existimo veriore in casu, quo ex defectu causæ expressæ confessio non redditur incerta, ut diximus n. 1395. cæterum si præcisè quærat de factò, v. g. an mutuum acceperit? an Titium occiderit? &c. non videtur necessarium addere causam, cur fecerit? quantum est præcisè vi judicialis confessionis; aliud foret, si factum confessum purgare vellet.

1403. Quæstio est 5. an Procuratores possint alieno nomine in iudicio confiteri? Resp. quod *secluso mandato speciali non possent*, per L. 6. §. 3. ff. de Confess. ibi: sed an Procuratores, vel Curatores fateri sufficiat, videamus, & non puto sufficere.

1404. Quæstio est 6. an Confessio semel facta non amplius revocari possit? Resp. distinguendum inter revocationem, quæ *in continenti*, & eam, quæ *ex intervallo*; si primum? admittitur revocatio, cum quis fatetur in continenti, se ex inconsideratione, vel oblivione lapsum esse, seu errasse in confessione; arg. c. *Præterea* 7. de Test. cogend. ibi: *quorum testimonia si quandoque non studiosè, sed in proferendo erraverint, & se in continenti correxerint, reprobari non debent*: secus autem erit, si correctio-

X x

rectio-

rectioni suæ interposuerint *intervallum*; nam ex hoc habetur, quòd, si testis in continenti, seu, antequam ad alia negotia se transferat, seu ex conspectu Judicis abeat, suum dictum corrigat, ejus correctio, seu erroris revocatio admitti debeat; secus si per intervallum; quanquam in hac re etiam multum tribui debet Judicis arbitrio, ut non tantum ad temporis continuitatem, aut interjectionem attendat; sed etiam circumstantias personarum, & modum revocationis, ut intelligere possit Judex, num revocando testis vacillet, necne? ut notat Innoç. hic, Abbas, n. 12. & Felinus, eod.

1405.

Quod autem testi, quoad suam depositionem, hoc & litiganti, quoad suam confessionem, in continenti factam, concessum est, prout allegato textu ex dict. c. 7. probat glossa in c. *Apud* 32. q. 1. V. *revertatur*; & Abbas in cit. c. 7. n. 9. ubi rectè monet, si testis, aut pars litigans, dictum, vel confessionem suam *in continenti* revocet, & alia contra eum præsumptio mentis vacillantis non sit, credendum ipsi esse; tametsi erroris causam nullam afferat; alioquin ista revocatio non differret ab ea, quæ fit *per intervallum*; quandoquidem & talis revocatio, si probabili erroris ratione nixa sit, acceptatur, antequam sententia, quæ in rem judicatam transeat, lata sit, ut constat ex c. *ult. de confessis*.

1406.

Si autem quæstio sit de revocatione confessionis primum ex intervallo, ea præcisè non admittitur; ut habetur *L. unica. C. h. t.* ibi: *confessos in jure pro judicatis haberi placet: quare sine causa desideras recedi à confessione tua, cum & solvere cogaris*; & constat etiam ex textu c. *Præterea*, *supr. in n. 1404.* dixi: *ea præcisè*; nam si accederet probatio erroris, admitteretur; constat ex c. *fin. h. t.* ubi, cum inter Abbatem, & Conventum S. Marix ex una parte; & Victorinum, nomine Uxoris ex altera parte; lis esset in judicio, in quo Oeconomus, seu Syndicus Monasterii, quædam per facti errorem confessus fuit, & quæretur, num id nocere, seu præjudicium generare debeat procuratori, aut Monasterio? respondit Greg. IX. *quòd error facti, negotio nondum finito, nemini nocere debeat, dummodo talis error ostendi possit.*

Ex hoc deducitur, quòd, si error facti in judicio, lite nondum finita, commissus sit, & probetur, confessio revocari possit; id, quod non tantum Ecclesiis, & Minoribus, sed omnibus commune est, ut dicitur *L. Error facti 7. C. de juris, & facti ignorant.* ibi: *error facti, necdum finito negotio, nemini nocet.* Nam causa decisa velamento tali non instauratur; & constat etiam ex c. 2. *de in integr. restit.* ibi: *si Adversus confessionem in judicio, à se factam, laesa Ecclesia beneficium restitutionis in integrum, intra quadriennium ab ipsius confessionis tempore computandum, petere negligenter omittat: non est,* (nisi aliquid rationabile appareat, quod aliud suaserit faciendum) *ad hoc petendum ulterius admittenda.* Ubi verò per viam communem revocationis erroris, quem in facto pretendit, vult adversus suam confessionem Ecclesia se juvare: hoc quando eunquæ poterit, donec negotium sit finitum; & hoc probabiliter procedit, est confessio geminata sit; quia hæc repetitio confessionis facit quidem majorem juris præsumptionem; sed non *de jure*.

1407.

Deducitur 2. quòd confessio Syndici, seu procuratoris facta in judicio, præjudicet Ecclesiæ; patet ex rubrica cit. c. *ex parte*, ibi: *confessio facta in jure per Oeconomum Ecclesiæ, nocet ipsi Ecclesiæ.* Idem quoque locum habet in Tutore, Curatore, Pra lato, aliove legitimo administratore, quòd ejus confessio in judicio, cum ad legitimam interrogationem responderi debebat, noceat Ecclesiæ, pupillo, aut communitati, cujus nomine agit; arg. *L. Si se non obtulit 4. ff. de re judic.* ibi: *si se non obtulit Procurator, judicati actio in eum denegabitur, & in Dominum dabitur: si se obtulit, in ipsum dabitur.* Obtulisse autem se liti videtur non is, qui in rem suam Procurator datus est; nam hic alia ratione recusare judicati actionem non potest, quia hic non in alienam, sed in suam rem Procurator factus est. Tutor quoque, vel Curator, in ea conditione sunt, ut non videantur, videri se liti obtulisse: idcircoque debet denegari in eos judicati actio. Diximus confessionem judicalem, etiam post intervallum usquè ad conclusionem in causa, posse revocari, si accedat probatio erroris; iste autem, si sit circa factum alienum, proba;

1408.

probatur; si ostendatur, rem aliter se habere; nam in tali casu locus est regulæ 42. in 6. *presumitur ignorantia, ubi scientia non probatur, & sumitur ex L. de atate. 11. §. qui iusto. ff. de interrogatoriis action. qui iusto errore ductus, negaverit se heredem, veniâ dignus est; & tradit Lanfrancus in praxi, c. 7. num. 32. cum gloss. in L. Certum, §. sed an & ipsos ff. de Confessis; quod etiam dicendum de Confessione Procuratoris, quam revocat Principalis, ostenso, rem aliter se habere; nisi tale factum sit, quod aliquis ex officio inquirere, & nôsse debebat; quia confitens ordinariè non admittitur probandum, rem aliter se habere, cum sit præsumptio contra ipsum, arg. c. innotuit. 21. de elect. §. multa, ibi: multa enim in hoc casu, &c. Si autem error dicatur commissus circa factum proprium (v. g. si quis ex errore Confessus sit, contractum à se in initum) regulariter non admittitur confitens ad probandum, rem aliter se habere, arg. c. ab excommunicato 41. de Rescript. ibi: ab excommunicato, qui contra statuta Concilii generalis asserit se ligatum, literis ad excommunicatorem obtentis, ut (si est ita) sine difficultate absolvat eundem. & aliis deputatis iudicibus, qui (eo non parente) mandatum Apostolicum exequantur: non excommunicatori (qui de facto suo in hoc certus esse debet, licet in hoc deferatur eidem) sed illis cognitio demandatur: sed hoc limitandum est, nisi circumstantiæ prudenter credibilem faciant errorem; ut, si faciant præsumptionem (puta propter longinquitatem temporis, aut negotii perplexitatem; aut ostendat, se inductum metu, dolo, & callida persuasione &c. de quibus V. Imola in c. Ex parte 3. h. t. à n. 15.*

1409. Quæstio 7. est de confessione qualificata (puta, si confitearis te occidisse Titium, sed causa defensionis) an acceptari possit quoad substantiam (nimirum, quod occideris Titium) non autem quoad causam, vel qualitatem, videlicet ob justam defensionem? Resp. quòd sic; nam adjectio qualitaris facta confessioni de substantia, tali casu habet rationem exceptionis; sed tunc cam apponens teneretur probare, ut constabit ex tit. 25. de Exceptionibus.

Tom. II.

1410. Quæstio est 8. an Judicēs ordinarii, vel delegati, aut etiam Arbitri juris, possint admittere positiones negativas, v. g. si Actor ponat sic: pono verum, quòd Titius (contra quem est actio) non sit exemptus, vel non acceperit privilegium à Sede Apostolica; hoc enim Actor difficulter directè probare potest; quia tamen scire, an sit, quod verum ponit, vel non sit, multum sæpe potest conducere ad resolutionem causæ, quæstio est, an in hypothési ejusmodi positionis negativæ ab Actore propositæ, Judex admittere possit, ut Reus ad illam respondere debeat affirmando, vel negando? de hoc casu agitur in c. statuimus, h. t. in 6.

1411. Cum enim hæc quæstio proposita fuisset in Concilio Lugdunensi sub Innocentio IV. respondit Pontifex: statuimus, ut positiones negativas (quæ probari non possunt, nisi per Confessionem Adversarii) iudices admittere possint, si aequitate sua dente viderint expedire. Ex hoc enim textu communiter deducunt DD. quòd positio negativa, quæ probari non potest, nisi per confessionem Adversarii, sit admittenda, si iudex æquum, & expediens judicaverit; sic Vivianus in Rational. l. 2. pag. 134. & alii; ubi tamen nota, rem non pendere à mera libertate Judicis; sed solum ab ejus optione, ubi hoc admittere æquum, ac expediens videbitur ad finem causæ, secundum regulas veræ justitiæ dirimendæ. Unde, si Reus, per admissionem positionis negativæ, factam à Judice, se sentiret gravatum, appellare posset; nam quoties aliquid committitur arbitrio, locus est appellationi, per Sanchez de matr. l. 3. D. 10. n. 12.

1412. Not. præterea, quòd, quamvis propositio negativa, si tempori, loco, aliisque circumstantiis adstricta non sit, secundum rerum naturam probari non posse censetur, nimirum directè, ut notavimus à num. 1450. v. g. quòd Titius à Sede Apostolica privilegium nullum acceperit, ut explicatur in c. Bonæ 23. de elect. tamen talis negativa, si ad causam pertinens sit, inter positiones referri possit; videlicet: pono verum, quòd Titius nullum super pluralitate curatorum beneficiorum dispensationem Pontificiam habeat: tunc enim

X x 2

enim

enim Reus cogetur respondere, vel confitendo, ut probatione alia opus non sit; vel negando, quo casu postulante Episcopo, seu iudice, dispensationem exhibere debet; cum hæc sit quasi exceptio rei, cuius probatio ipsi incumbit. Qualiter autem excusari possit Reus à præsumpta confessione in casu, quo recusat respondere ad positiones Actoris, ut non habeantur pro Confessis, diximus à num. 733. & 755.

ARTICULUS III.

De effectu confessionis judicialis.

1413. **P**Ræcipuum hujus Confessionis effectum DD. constituunt in eo, quod in civilibus contra confitentem pariat plenam probationem adeo quidem, ut eo ipso talis confitens contra se, vi datæ confessionis, habeatur pro iudicato, consequenter æquivalat sententiæ, ac rei iudicatæ quoad ipsum confitentem; non autem quoad alium; per L. unic. C. h. t. ibi: *confessos in iure, pro iudicatis haberi placet; quare sine causa desideras recedi à confessione tua, cum & solvere cogeris; & L. Confessus. i. ff. eod. ibi: confessus pro iudicato est, qui quodammodo sua sententia damnatur. Dixi 1. contra confitentem; nam quando quis confitetur in iure pro se, seu in suum favorem, fides ei non habetur, ut notat gloss. in dict. L. unicam. V. solvere; tum quia nulli creditur in propria causa, per L. 11. ff. de interrogat. in iure faciend. §. 1. ibi: *si quis, cum hæres non esset, interrogatus responderit, ex parte heredem esse sic convenietur, atque si ex ea parte hæres esset: fides enim ei contra se habebitur; tum quia nullus idoneus testis in re sua intelligitur per L. nullus 10. ff. de testibus. Dixi 2. in causis civilibus; nam de criminalibus dicemus à n. 1418.**

1414. Præter hunc effectum, confessioni judiciali tribuuntur etiam sequentes. 1. quod superet omnes probationes, factas in favorem confitentis contrarium; confessio

proprii Oris sit plenissima probatio; 2. quod etiam admittatur contra præsumptionem juris de iure, ac eam tollat; 3. quod inducat notorium; 4. quod etiam admittatur post conclusionem in causa; 5. quod super ea sententia ferri possit, esto alias processus, propter non servatum iuris ordinem, sit nullus; 6. quod convictus, & judicialiter confessus, appellare non possit; imò etiam tantum confessus, licet aliis probationibus non convictus; sic Maranta tit. de Confess. p. 6. à n. 21. Covarr. pract. qq. c. 23. n. 5. Abbas in c. cum speciali 61. §. porro, de appellat. à n. 5. Verum hæc intelligenda sunt de confessione judiciali, spontanea, & habente omnes conditiones, de quibus à n. 1394. his positus:

¶ I.

An confessio judicialis requirat sententiam definitivam Judicis?

1415. **P**rima sententia affirmat ex L. Julianus 3. ff. h. t. ibi: *Julianus ait, confessum certum se debere legatum, omnimodo damnandum, etiam si in rerum natura non fuisset, etsi jam à natura recessit: ita tamen, ut in estimationem ejus damnetur: quia confessus pro iudicato habetur. Deinde, de qua re cognoverit Judex, pronuntiare quoque cogendus erit, juxta L. de qua re 74. ff. de Judic. id, quod etiam habetur ex L. fin. C. de execut. rei iudicatæ, ibi: *Eos, quos debitores tuos esse contendis, apud Rectorem conveni Provincia: qui, sive debitum confessi, sive negantes, & convicti fuerint condemnati, nec intra statutum spatium solutioni satisfecerint: cum lata sententia, pignoribus etiam captis, ac distractis, secundum ea, quæ sæpe constituta sunt, meruerint executionem, juris formam tibi custodiet; sic affirmantes.**

1416. Si opponatur huic sententiæ. L. proinde 25. ff. ad L. Aquiliam, ubi dicitur, quod nulle partes sint Judicantis in confitentes, nisi in condemnando; 2. L. qui Stichum 5. ff. h. t. ubi dicitur, *qui Stichum se debere confessus est, condemnandum esse, saltem in estimationem; 3. quod confessus pro iudicato habeatur, ut dictum*